

Anna De Rijcke

Geboren op 15-02-1920 te Laarne

Overleden op 12-12-2006 te -

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

1642

Liefdevol aandenken aan

mevrouw

Anna De Rycke

• Laarne 15 februari 1920

† 12 december 2006

Gesterkt door het Ziekensacrament

Weduwe van de heer Georges Colman

De familie dankt u voor uw aanwezigheid
en voor de vele blijken van medeleven

Sinds vorige dinsdag kwart voor acht, is moeder enkel nog een bonte aaneenschakeling van ontelbare herinneringen. Met soms zachte warme tinten die contrasteren met felle, heldere kleuren. Zo ziet mijn schilderij aan herinneringen er nu uit. Of juist, mijn en haar schilderij, want we hebben het samen gedaan, door de jaren heen, zij het niet ieder moment met dezelfde inspiratie.

Net als ik hebben ook mijn broers ijverig gewerkt, elk aan hun eigen schilderij. Geert heeft zelfs een drieluik gemaakt en op geen enkele inspanning gekeken. Een werkstuk dat verschillende keren de contouren van dat van ons overtreft. Een ander is voortijdig gestopt met schilderen. Ook de schoondochters en de kleinkinderen deden flink hun best. Elk volgens hun eigen talenten.

www.indeken.be

Nu moeder overleden is toont iedereen belangstelling voor elkaars schilderij. De meesten hebben een staatsieportret gemaakt, van het soort die je vaak aantreft in musea om één of andere regent of regentes af te beelden. Maar dan zonder al die pracht en praal, zonder franjes, zonder linten en juwelen. Gekluisterd aan haar zetel (de laatste jaren was ze moeilijk te been), keek ze haar bezoekers recht in de ogen vragend aan. Waarom heb je zolang gewacht om te komen? Waarom heb ik van iemand anders moeten horen dat...? Waarom heb je dit nu toch weer gedaan? Had je dat niet beter zo opgelost? Iedereen kreeg van ons moeder dezelfde vragen. Niemand werd gespaard. Strengheid om haar bezorgdheid te camoufleren. Want alles moest ze weten, tot het kleinste detail. Zo kon ze haar vriendinnen vertellen hoe goed het haar kinderen en kleinkinderen wel verging. Ons geluk was haar geluk.

Zo is ze ook gestorven... Onbevreesd en helder van geest. Toen de pastoor, nadat ze het Ziekensacrament ontvangen had, wilde weten of ze niet bang was om te sterven, antwoordde ze "NEEN". Een paar uur later voegde ze er aan toe "t Is genoeg geweest, vader wacht al lang genoeg op mij!". Was ze dan vergeten dat ons vader een geduldig mens is, of kon zij niet langer wachten om hem terug te zien?

Gaan we nu een vernissage houden? Een tentoonstelling van al onze schilderijen? Absoluut niet! Onze schilderijen zijn immers niet af, we willen er nog verder aan werken, bijkleuren waar het moet, bepaalde lijnen accentueren of juist niet. We willen er wel over praten, uitleggen waarom we haar zus of zo afbeelden. Misschien helpt dat tegen de pijn van ons groot verlies.